

ріе, были възводимы на Архієпископска степень внутре въ Българія отъ Съборъ на подвластныѣ имъ Епископы, безъ да зависятъ отъ Римъ или отъ Цариградъ. И още поточно и по твърдо ся пазило това, когато Българія си имала своѣхъ политическѣ самостоятелность. Но и когато подпадна она подъ власть на Цариградскыѣ Царіе, то и тогава нейныѣ Авхієпископы ако и бѣха наистина назначаваны отъ тыя Царіе за тая степень, обаче они пакъ си останаха независимы (*αυτοκαίφαλοι*) и самовластны (*αυτόνομοι*) и не бѣха подвластны ни на Папа, нито на Цариградскій Патріархъ.

III.

Изъ историческы паметницы ако и да е извѣстно, що Цариградскій Царь Іоаннъ Цимисхій въ 971—975 год. завладѣ Доростоль, Столицѣ на Българското Царство и отведе съ себе си въ Цариградъ Българскаго Царя Бориса Петровича, който каквото плѣнникъ украшаваше Цимисхіевыйтъ входъ въ Цариградъ и побѣдѣ надъ Българскій народъ, но животната сила не бѣше още истребена въ Българыѣ съвършенно; още ся нахождаха лица между Българскій народъ достойны да ся борять съ Цариградскыѣ повелители. Таквы лица бѣха четири единоотробны брата, сынове на нѣкого си комита, мѣжа много силнаго между Българыѣ, който, споредъ преданіе за постронтели на Зографска Святогорска Обитель, происходилъ е отъ родъ и племе на Юстиніана Великаго. И така изъ тыя четири брата най малкійтъ Самуилъ, одаренный и съ воинственный духъ и съ силна воля, като зема въ рѣцѣтъ си управленіе надъ Българскійтъ народъ и като събра подъ свой прапорецъ българскыѣ силы, пренесе Българскѣ Столицѣ въ Охридъ, който преди това бѣше второстепенный градъ въ Българското царство, и оттамъ ся бори онъ — Самуилъ съ сильныйтъ и коварныйтъ цариградскій непріа-